

Düş Cambazı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Temmuz 2018

Zaman türlü ve yanlı yasına alışkın naaşımla hoş bir birliktelik sunuyor.

İklimler devinirken kapalı kutusuyum özlemin belki çatık kaşlı bir serzeniş kimince yâd ettiğim değil de yasını tuttuğum o çapaklı ömür.

Teşhir etmediğim hangi duygum mu kaldı zaman tüneline?

Sormalıyım Yaratana belki evren tınısı kayıp şiirlerle bana yoldaş olmuşken... ben ki; dünün özleminde bir çatı katındayım ve ayrıcalığı hazan yansıtan yaz akşamlarında terli alınında çöp toplayan bir çocuk daha bahtın yıldızında kaybolup sönerken gecenin ferine de yetim bir dokunuş ismarladığım...

Hakkıyla yaşamak mı dedi birileri sanırım ritmi mutluluğun: ben ki afakî haykırışlarıma bir bir geçiriyorum içimdeki kayıp ve paslı kopçalarla ifa ettiğime dair bizzat yanıldığıma da kani.

Bir kör odayım belki kör noktasını mutluluğun mimlerken içimdeki kanayan beyit...

Hanimle yoğunum belli ki hiçliğin gölgesine sızan bir kan'ım.

Kanadığım kadar kardığım belki'me hicap yükleyip sonrama da atıfta bulunmamak adına asla yarının tahayyülünde aksayan bir yürek sesine de dur, demek.

Duraksadığım şu son birkaç gün ve ben gölgemle değil sevdiklerimle sınıyanıyorum hani aksayan ayaklarında kaderin nasıl oluyor da nüfus ediyor elem?

Sözcüklerin vebali boynuma şimdime çemkiren bir dün odaklı niyazda yarın olmasını dilemediğim.

Uykularımda ölenlerle haşır neşir ve günümde ölülerin güncesine zıpkın yemişçesine kundaklanan iç sesim.

Küçücük odalarda saklı insanlar ve nohut oda bakla sofa misali duygular.

Örttüğüm yangınlar yine aklıma mukayyet olamamaktan korktuğum.

Sızım sızım sızıyor gece belli ki o da alışmış bana.

İçimin bam teline konan tek ayaklı serçe yine öfkeli dirayetsizliğine iblisin bir teyakkuzda bulunup da haykırmamak edimi her nasılsa çevremden gelen uyarıcıların nezdinde tastamam yasıma; taammüden zor zapt etiklerim.

Kınında kefir; kimliğinde kefen ve külliyesinde ömrün zar tutan bir hilebaz adeta kader.

Ben ise bir düş cambazı... yaralı kanatlarına dokunmaktan korktuğum mavi gözlü deyişler yine dün kökenli sevmelerime mağlup gelen Tanrısı uykuların.

Ela gözlerime müptela seyrende zeminin ben göğe kanat açıyorum aslımı değil de andıklarımı yok saymamak adına ve düştüğüm o derin çukur miski amber kokan bir duadan yüzümün akıyla çıkma arzusu ne de olsa belaları def eden yanı her dua ben edimlerimde bir nokta kadar aciz yüksünlüklerime yokluk karıştırıp da inkârında hayatın yine güdülerin mimarı varlık hiçliğın tülüne tapan...

Köhne satırlar yatır meziyetinde atar damarı yüreğın coğrafyasına tesirli bir efsun.

Gecenin metanetine sığdıramadıklarım aslıma biat bir kebir cetvelinde; kâh yok oluşum kâh çarpıldığım limitlerle teyakkuzda bir hacim teberrüzde bir sıfat yine ihanet duygum bilenirken.

Katı kuralları cemiyetin ben ki soyut bir resim farkındalığında neşriyata uyumsuz bir izlek.

Harfiyen uyduğum talimatlar sanırım baş şehrinde ölümcül dokunuşların, ben bir saz misali bastıkça basıyorum bam telime.

Hâkimiyeti mi ne aşkın? Kılçığını ayıklarken içime kaçan küçük balıklar aslında büyük balıklar tarafından mimlenen küçük duygular ve küçük odalarda geçen zaman.

Hamisi belki aşkın... Ne o?

Ölümcül dirayetsizliğin tüm yetilerimi devreye soktuğu yine bir kuytu, yine bir kuram belki de kurmaca.

Gölgelerin şahitliğinde nikâh kıyan gece ve yakamoz dün misali günü de dün safına çekip... ne yani, asılsız mıdır mutluluk, diyenlerin yalancısı olmaktan bile aciz ben kovulduğum köyleri şehir mertebesine ulaştırmak adına belki de kutsi bir ses yine baş şehri hazin bir hikayede dolduruşa gelen kelamla gün yüzü görmeyen kalemin kesişip de evrildiği her aç.

Hünkârıym tümlüklerin.

Azmanıym hiçliğın.

Hani deyip de hamisine âşık bir tutsaktan bile yoksunluğun kiblesinde tümünden gelen tüm varsayımlarla hiçliğin garantisi olabilmekse varlık...

Tokuşan mevsimler ve iki büklüm hazanla yazın aşkına nifak sokan bahar misali çatlayan tomurcuklar.

Şaibeli fazlasıyla hele ki aklımın yatmadığı ama yüreğimi yatırdığım bir gölgelik şimdimi kurgulayıp zamanı da tütsüleyen sefil benlik.

Hür irademle dilediklerimden geride ne kaldıysa yine göğün makber benzeri siyahına atıfta bulunmaktan dahi aciz.

Boykot ettiğim bilfiil cümle pazarında tescilli o alacak-verecek davası hele ki dünyevi esefle beşeri yetersizliklerime kaptı kaçtı bir duygu batağına sağlanmakla göğe asılı kalmak arasında gidip geldiğim.

Yorgunluğun nabzını tutarken yoğun bir sağanak peyda olan belli ki devrilen şişe şişe müptela gönül koydum sarnıcı.

Aşkın hümayunu bunca sefillik yine ömürlük coşkuyu bir beyit kısalığında mimleyip de geleceğin tok gözlü nefsine haykırmakla hayıflanmak arasında bir mübalağa üstünü örttüklerimle üzerime düşen yakamozda gölgemi boğup da kulp taktığım bir hicaz.